

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Guds församling - en stad på berget

Församlingen utgjorde ett föredöme med sin egen ekonomiska ordning, sitt eget kulturliv och sin egen absolut unika och enastående sociala gemenskap.

Maranata - mitt öde, Arne Imsen, sid 5

Inget liv utan Jesus!

- Om man kunde hjälpa ungdomarna här att göra andra saker än att förstöra sina liv.

Stina Fridolfsson träffar Elaine Vidén på missionen i Dominikanska republiken, sid 12

Gemenskap över generationsgränserna, Karin Vidén sid 2-3

Vill du bli räddad? Märta Berg Strömmare, sid 10-11

Hannas bön - för Herrens skull, Gertrud Johansson, sid 20-23

Gemenskap över generationsgränserna

Storfamiljen däremot, har dessa ideal inbyggda i den kristna församlingens egen konstitution – en kropp!

Text: Karin Vidén

Över trettio år har nu gått sedan Maranataförsamlingen tog plats i Bromma, i den tidigare Bällstalundsskolan som byggdes redan 1912. Hotell Pilgrimshem flyttades från Gamla Brogatan i city, och skilda kategorier av gäster passerar dagligen hotellet; byggarbetare, hemlösa som socialkontoren i stan hyr rum åt, flyktingfamiljer från krigszoner i vår värld, turister m fl, och mitt i allt detta huserar Maranataförsamlingens Storfamilj. En brokig skara av människor i alla åldrar som på olika sätt är med och bidrar till denna form av gemenskap som är så ovanlig

Storfamiljen gör det möjligt att bjuda in till de dukade borden dag efter dag.

att se idag, men som faktiskt kan fungera.

Barnvagnar och rullatorer, stadvagnar och trehjulingar, ja det är mycket i tillvarons hjul som ska fungera. Vardagen i storfamiljen präglas av gemenskap och arbete. Små barn får på ett helt naturligt sätt umgås med den äldre generationen under veckans alla dagar, och får även vara små glada och sprudlande ljuspunkter för många ensamma och av samhället utslagna människor.

Unga initiativrika ungdomar driver hotellverksamheten med allt vad det handlar om: rumsstädning, receptionsarbete, administration inom ekonomi och hotell, planering och inköp, frukostservering, vaktmästeri, ja listan kan göras lång. En erfarenhetsutbildning i det dagliga försörjningsarbetet där de unga får en rik träning i mötet med människor av alla de slag, olika språk, omfattande kontakt med skilda kommuners socialkontor, och hamnar också då och då i stödjande och själavårdande samtal då behövande människor ringer eller besöker för att få någon att tala med – ja ibland regelrätta krissamtal.

Flexibilitet och beredskap

År 1987 tog Maranataförsamlingen plats i den tidigare Bällstalundsskolan.

inför nya situationer som ständigt uppstår i mötet med människor är en ovärderlig bit av denna del av Pilgrimsskolans "utbildning". Den ger inga betyg som räknas med vid ett CV, men utrustar med kunnskap och erfarenhet som krävs inför den framtida samtid, människo- och gudssyn, som dessa unga vänner är en så viktig del av som bärare av evangelium.

Storfamiljen är ett medel för att betjäna församlingen, ja så sa pastor Arne Imsen på sin tid, och det gäller än idag. Denna form av boende- och arbetsgemenskap som krävt ett ytterligare steg av uppbrott för att söka förverkliga Apostlagärningarna:

- Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade all-

ting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, eftersom var och en behövde. Och ständigt var dag var de endröktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och äto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud.

En gemenskap över generationsgränserna där visionen och syftet är daglig tjänst och gemenskap för Guds Ords skull.

Storfamiljen är den praktiska arbetsbasen som gör det möjligt för församlingen att samlas till möten och konferenser, som gör det möjligt att bjuda in till de dukade borden dag efter dag, och som utifrån bästa förmåga bereder rum åt tillresande syskon. Storfamiljen är också en förutsättning

för en fungerande Pilgrims-skola; då församlingen bereder föräldrar lokaler och praktiska möjligheter för att dagligen undervisa sina barn under benämningen "hemundervisning". Storfamiljen är även en oas för de äldre som

En gemenskap över generationsgränserna där visionen och syftet är daglig tjänst och gemenskap.

så länge som möjligt är, och så långt som hälsan tillåter, kan leva ett socialt rikt liv mitt i en sjudande gemenskap och bland de många hotellgästerna även få ge sitt levande vittnesbörd om Jesus som Fräl-sare. Många är de samtal och trevliga stunder över en kopp kaffe i hotellreceptionen som gett en vilken medmänniska ett ord på vägen.

Samhället har som vi vet en märklig benägenhet att dela upp oss individer och medborgare utifrån ålder och generation, där t ex skolelever får göra studiebesök för att se hur en gammal människa är, ser ut, och pratar (!) Och då äldreboendet en gång i veckan får en timmes besök av en förskolegrupp för att sjunga tillsammans slås det upp i media som nytänkande ... ja, trots all möda som läggs ned för integration har vårt samhälle faktiskt inte kommit längre.

Storfamiljen däremot, har

dess ideal inbyggda i den kristna församlingens egen konstitution – en kropp! Vilket fullständigt horribelt kaos om kroppens delar levde sitt eget liv och träffades en timme i veckan ...

Församlingen är gemenskap, men det är ingen lättsam tillvaro man väljer när man själv tycker, "plockar rus-sinen ur kakan" så att säga, utan den måste kämpas för, för att vinnas. Så mycket i människans natur strävar efter individualism, egocentrism och den egna lyckans bo. "Jag behöver", "Jag vill", "Jag känner för", "Min ekonomi", ja utvägar och flyktvägar är vi bra på. Men likväl står Guds ord där och fortsätter att mana: Följ mig! Och de lämnade näten, försörjningen, det till synes inomvärldsliga ansvaret, de egna planerna, de egna uträkningarna, de så väl genomtänkta visionerna.

De lämnade bakom sig för att följa Jesus in i det nya som han hade i beredskap för dem, och som de själva inte hade den blekaste aning om vad det kunde handla om. De tog inte bara ett steg, utan de lade också ned det de hade för händer och följde i tro på vad denne Jesus sagt till dem.

Detta "Följ mig" är så angeläget att vi var och en får möta åter och åter igen. Ständigt nya uppbrott för att inte komma på avvägar utan bevaras i det Gud har gett – församlingen, som är uppbyggd på gemenskap i bön, brödsbrytelse, undervisning och brödragemenskap.

Storfamiljen på Bällsta tillsammans med församlings-syskon på skilda platser, ser nu fram emot sommarens evangelisation och tältmöten. Då möts vi upp, unga och gamla, barn och äldre; vi prisar Gud tillsammans och går in under uppdraget att vara människofiskare. Ingen är för gammal ingen är för ung.

Maranata – snart kommer Jesus! ■

Maranatatältet 2018

JESUS SKA KOMMA IGEN!

Arvika 8 - 10 juni

**vid Folkets Park, Vik
Fred-Lörd kl 19, Sön kl 15**

Vällingby 29 juni - 1 juli

**Vid Räckstarondellen, Grimstagatan
Fred-Lörd kl 19, Sön kl 15**

Bromma 14 - 22 juli

**Församlingens Sommarkonferens
Plats: Bällstavägen 100 i BROMMA
Dagliga samlingar 11 & 15
Väckelsemöten i tältet Lörd - Lörd kl 19**

**Väckelsemöte i Västerås 3 juni
Lovisagården, Slottsgatan 6, kl 18**

Väckelsemöten i tältet.

Evangelisation på gator och torg.

Info: www.maranata.se, tel 08 - 98 56 83

Så många människor – så mycket ensamhet

Text: Berno Vidén

– **Något liknande** har aldrig skett under mänsklighetens historia! Med de orden inleder Washington Post (18 april 2018) en lång, uttömmande artikel om hur politiska idéer, kulturella strömningar och medicinsk teknik orsakat en förödande obalans i befolkningstillväxten över hela världen. Ett mänskligt experimenterande i strid mot den suveräna ordning Gud lagt ner i skapelsen. Exempelvis finns det 70 miljoner fler män än kvinnor i bara Kina och Indien. Konsekvenserna av hur samhället gått in och tvångsstyrt familjernas planering är förödande och idag finner man ingen bra lösning på situationen.

Kina har genom sin ett-barns-politik, som strängt applicerats under en hel generations tid, hamnat i ett svårlöst dilemma. Genom att ha forcerat fram möjlighet till könssselektiva aborter har familjer aborterat flickor till förmån för pojkar, varför landet har stor brist på kvinnor. Idag varnas för hur hela kinesiska samhällen håller på att dö ut eftersom männen inte hittar några kvinnor att gifta sig med. Det i sin tur leder till ensamhet och depressioner och, inte minst allvarligt, en kraftig ökning av prostitution och trafficking, där främst flickor blir utsatta. Likadant är det med Indien där arvingen enligt tradition och kultur först och främst bör vara en son.

Befolkningsexplosionen tog rejäl fart på 1950-talet och har därefter debatterats flitigt. Inom tidsramen för dryga två generationer beräknas antalet invånare ha ökat med 500 procent, från dryga två till tio miljarder (1950-2050). Fördelningen av jordens resurser är katastrofalt dålig och trots att världens fattigaste kontinenter ökar mest i befolkningsantal så blir den rikare delen av världen allt rikare. Det är

krassa ekonomiska konstateranden.

Det är obalans i ekonomi och fördelning av jordens resurser och det är obalans i antalet män och kvinnor. Samtidigt lever vi i en tid som målmedvetet genom politiska agendor och obligatorisk utbildning verkar för att skapa obalans i ett av samhällets absolut viktigaste fundament – familjen. Obalansen skapar kriser som leder till djupa depressioner och en känsla av att vara ovärdig.

Det finns så mycket folk på jorden idag men samtidigt har det aldrig tidigare funnits så stor andel som lever i ensamhet med psykisk ohälsa, självmordstankar och andra destruktiva beteenden. Larmrapporter avlöser varandra. Sverige som hör till ett av världens rikare länder är inte heller skonat från denna flod av psykisk hemlöshet som frågar efter livets djupare mening, förutom att existera och ha det bra ekonomiskt.

Miljarder satsas på uppfostran och utbildning. Barnen slits från stressade föräldrar och placeras redan från ett års ålder på en institution. Förskolan har blivit obligatorisk från sex års ålder och därefter följer många års utbildning för att man så småningom förhoppningsvis ska få ett arbete. Sedan avslutas livet vanligtvis på ytterligare en institution. Det är så vårt samhälle är uppbyggt. Allt för att minimera familjens betydelse. Gränser mellan manligt och kvinnligt raderas och synen på familjekonstellationen urvattnas. Barnen används som experimentbrickor i förskolorna för att inte ”hamna i ett gammaldags genustänkande”. Barnen är också offren i denna moderna jakt efter en befriad människosyn. Rotlösheten kommer som ett brev på posten.

- Vem är jag? Vad är jag?

Faksimilen här intill publicerades i Mid-

MIDNATTSROPET

Arne Imsen:

SEXTIOTALET

Rashat, cynism och människoförakt.

Kärnvapenhot, våld, mord och självmord.

Världssvält, miljöförstöring, plundring av naturtillgångarna och materiell utslagning av den tredje världen.

Befolkningsexplosionen.

Ungdomsrevolt, studentuppror med demonstrationer och upplöpp.

Politiskt förtryck och militära maktövertagande i öst och väst.

Undergångsskräck och verklighetsflykt i alkohol-, narkotika- och läkemedelsmissbruk.

Religionsbehandling och människoförgudning.

Teknokratisering och rymdfärder.

Familjeupplösning, legaliserad sex- och pornografikult i alla dess avskyvärda former.

Internationalism och ekuumenik med social, religiös och politisk vänstervridning.

Allt detta och mycket mer tillhör sextiotalet. Ett decennium, som förvisso saknar motstycke i människosläktets hela historia.

nattsropets första nummer år 1970. Frågorna som dominerade 60-talet var då i sin linda. Idag lever vi i dess slutskede. Tiden är kort. Orsaken till att Gud steg ned till Sodom och Gomorra på Abrahams tid var människornas nödropp. Idag hörs samma rop efter hjälp. Vi lever i en sista nådatid innan Jesus kommer. Låt oss använda den till att erbjuda människor vi möter Jesu frid. Något annat hopp finns inte. ■

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS

Bällstavägen 100, Bromma

info@maranata.se

www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA

– MITT ÖDE **del 4**

Arne Imsen uttalar sig mycket personligt för MR om sin kamp för att förverkliga livsuppgiften. Vägen från en given plats i den offentliga ”debattbaletten” mot att bli en korsbärare i Jesu efterföljd.

- Vad jag hoppas på är att den korta tid som är kvar kunna föra fram det maranatabudskap som egentligen inte någon gång i denna generation har predikats i detta land.

Vad var det som gjorde att du bröt med engagemanget i samhällsdebatten?

- Jag förstod att det egentligen inte var min uppgift. Om jag nu attackerade KDS för att de gjorde mycket allvarliga intrång i församlingslivet, så att det skedde en åderlätning på många områden genom deras engagemang, då kunde ju inte jag själv gå ut och aktivt engagera mig i andra politiska sammanhang och göra det KDS menade egentligen var KDS:s uppgift att åstadkomma.

Då jag var avvisande till politiken, måste jag naturligtvis också i konsekvensens namn vara det med avseende på de andra politiska partierna som möjligen var litet frisinnade och mera vidsynta i det som ska vara de grundläggande värdena i ett politiskt parti – jag tänker på demokratin bland annat, och friheterna. Jag borde helt ha avhållit mig från att delta i den politiska debatten.

- Framför allt borde jag ha hållit mig för god att angripa pingstvännerna i sådana sammanhang. Min kritik var inte avsedd för någon slags politisk prövning i några politiska partier, och den skulle heller inte levereras från sådana sammanhang och sådana forum. Den skulle rikta sig till dem som avsågs, utan att filtreras genom några politiska ideologier eller filosofier.

- Egentligen hade jag väl i botten mina funderingar över mitt engagemang i samhällsdebatten. Jag var aldrig någon gång så övertygad om att jag skulle ägna mig åt den. Men det var många saker som samtidigt kom att forma min inställning. Vissa samhälleliga problem kände jag ett oerhört engagemang i. Det gällde exempelvis frågan om barnen och tvångsomhändertagande av barn, mänsk-

liga fri- och rättigheter med

avseende på utbildning, skolfrågan, och sedan också frågan om värnplikten.

- Jag var mån om att hitta någon form som var genomförbar utan att sträva efter att bli martyr. Jag ville verkligen försöka att mejsla ut en linje som kunde bli riktbildande för oss och församlingarna. Det gjorde att jag blev tvungen att skaffa in nödvändig kunskap. Jag började läsa mycket intensivt. Jag studerade rättsliga och politiska frågor, partiernas situation och samhällskunskapen över huvud taget. Riksdagen, kommunerna, landstingen och hur de var organiserade, hur systemet såg ut i ett politiskt-demokratiskt samhälle. Dessutom började jag intressera mig för valfrågorna och partiernas engagemang och inflytande.

Det lärde mig en hel del. Jag såg maktförskjutningen i samhället; att riksdagen successivt höll på att förlora sin makt till centra utanför riksdagen, och jag märkte att vi var på väg in i ett korporativistiskt samhälle. Det tyckte jag var skrämmande. Där såg jag faktiskt ett fascistiskt hot och anade vad detta skulle kunna leda till.

I det perspektivet kom naturligtvis religionsfrihetsfrågan att bli mycket aktuell. Hur kommer samhället att behandla sina dissidenter, som hävdar sin bibeltro och stämplas som fundamentalister och sekterister? Om man ska gå ut och kritisera samhället för maktfullkomlighet, då måste man självklart vara beredd att också kritisera samma fenomen då de formuleras och praktiseras med religiösa förtecken.

- Där menade jag att ett organ som uppenbarligen är helt renons på det jag vill kalla demokratiska ideal, är tidningen Dagen, och sedan då det som skedde i den rörelse som hävdade församlingens

autonomi, alltså församlingens självständighet och oberoende.

- När man penetrerar dessa frågor, är det två ting som kommer att vara avgörande för ens agerande. Det är om man bedömer politiskt eller eskatologiskt. Jag valde den eskatologiska linjen av den enkla anledningen att jag inte kunde hitta någon plats i Nya testamentet där den kristne förkunnaren skulle etablera sig i någon form av samhällsförbättring, eller i något som möjligen skulle kunna kallas för frihetsfrågorna.

- Det viktiga för mig blev sedan att församlingen utgjorde en stad på berget, ett föredöme med sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sitt eget kulturliv och sin egen absolut unika och enastående sociala gemenskap.

- Det fanns en "debattpalet" där jag var med. Det var aldrig fråga om vilken angelägenhetsgrad temat som skulle behandlas hade, utan om vi förmådde underhålla. Kunde vi roa publiken, var vi väldigt attraktiva. Men att vi själva skulle gå före och bana väg i en kamp som är nödvändig för att erövra de områden som vi vanligtvis avbetade, var inte tal om. Vi kunde alltså analysera, definiera och möjligen roa med vår formuleringskonst.

- Så småningom kom jag att göra ett annat vägval. Avgörandet kom inte snabbt, det var en process, för jag var tjugad av spelet med "debattpaletten". Även om jag inte älskade det, så var jag tjugad av de publika debatterna jag inbjöds att medverka i. Men jag upptäckte ju att oberoende av vilka frågor som skulle behandlas eller debatteras, så var det ett moment som var det avgörande: Det var formuleringarna, hur vi som deltog lyckades underhålla vår publik. Det var alltså inte sakfrågorna, det som skulle kunna leda fram till något resultat.

Det vi sysslade med var underhållning. Vi skulle roa publiken, och hade tränat oss på det i vår formulerings-

konst. Många gånger gjorde vi oss kanske mer originella än vi i verkligheten var:

- Egentligen fick jag förakt för hela systemet, men kanske mest av allt förakt för mig själv. Det som debatterades kunde tusen andra säga, kanske till och med mycket bättre än det jag förmådde, men det jag representerade, och i princip var ensam om, kom ju aldrig fram. Skulle jag ha talat på det sätt som jag egentligen borde ha gjort, då hade jag blivit omöj-

- Det viktiga för mig blev sedan att församlingen utgjorde en stad på berget, ett föredöme med sin egen rättsordning, sin egen ekonomiska ordning, sitt eget kulturliv och sin egen absolut unika och enastående sociala gemenskap.

lig. Då hade det provocativa elementet i evangelium hävdad sig, och därmed är det helt uppenbart att det omöjliggjorde all fortsatt medverkan.

- I det första momentet av denna period var jag väldigt influerad av amerikanska helbrägdagörare. Det var inte så mycket helbrägdagörelsen, men frigörelsen som de gestaltade i sin verksamhet. Man kan inte bygga en församling på en sanning eller en del av läran. Man måste sträva efter att få helheten.

- Då det gäller formen dessa amerikanska helbrägdagörare företrädde, tog jag från början avstånd ifrån det. Jag kunde inte acceptera att man bedrev en slags frigörelseverksamhet som inte tog sig uttryck i framväxta, lokala församlingar. Men den substans som fanns i förkunnelsen om helbrägdagörelse, den tog jag emot, även om jag kände att den måste förankras på ett helt annat sätt. Det fick inte bli emotioner. Det måste bli en förståndsvisshets hela kunskap, förankrat i Nya testamentet.

- Det ledde så småningom fram till att

jag upptäckte att hela modellen stod i vägen för substansen. Och då började jag helt enkelt gå emot amerikaniseringen.

Sedan kom nästa moment. Det var Jesusrörelsen. Jag var väldigt influerad av Jesusrörelsen, för den representerade något, som jag satte stort värde på. Den hade en kvalitet i all sin enkelhet och naivitet, som gjorde att evangelium kom att få ett helt nytt emballage, som var lättillgängligt för människorna.

- Den yttre ramen förlorade nästan sin betydelse för det här centrerade Jesusbudskapet. Detta grep mig oerhört. Yttringarna var naturligtvis många gånger väldigt primitiva.

Det Jesusrörelsen representerade under sin korta historia menar jag betydde så mycket, för att det var okyrkligt. Det bannade väg in i människors hjärtan. Därför var jag nästan helt okritiskt öppen och mottaglig. Men det var ju på sitt sätt en form, och inte heller den kan man göra sakral och låta den ersätta annat, som också hör gudstjänstlivet till.

Jag kunde inte riktigt följa med i utvecklingen när jag upptäckte att formen blev viktigare än innehållet och hamnade alltså i ett mönster som gjorde den oerhört disharmonisk och motsägelsefull. Men så upptäckte jag en annan sak som var väldigt sårande.

Denna okyrkliga och omedelbara Jesusrörelse blev faktiskt tjugad och uppslukad av kyrkligheten, och därmed kom de konsekvenser som ledde till en slags identifiering och integrering. Rörelsen neutraliserades och försvann. Men frukterna finns kvar, det ska vi inte glömma.

Så kom också den karismatiska väckelsen. Vad den karismatiska väckelsen var och är kan vi diskutera, men det är uppenbart att den karismatiska väckelsen var ett nytt vin i gamla läglar. Så långt jag kan se, har de spruckit. Innehållet har runnit ut, om inte alla gånger i sanden, så i alla fall i systemet. Där kommer den säkerligen att förbli, därför att de representerar ett annat skikt och har helt andra positioner, en helt annan status. Den är inflytelserik på ett annat sätt.

Man skulle kunna säga så här, att medan Jesusrörelsen var gatans människor som mötte Jesus, så var karismatiska väckelsen folk i prästrock som blev frälsta och möjligen andedöpta, men de övergav aldrig systemet, utan hängav sig mera troget åt systemet än innan andedöpet. Visst blev de andedöpta, men inte på grund av sin tradition, utan trots den!

- En pingstpredikant kan naturligtvis inte undgå att syssla med politik, däremot måste han stå utanför parti-

politiken. En fungerande predikant som verkligen har något att säga och representerar en evangelisk dimension, kommer att vara samhällskritiker – absolut! Men han är också en församlingskritiker. Då församlingen fungerar på det sättet, kommer allt det församlingen är och representerar att påverka

samhället på ett oerhört sätt. Därför är det sannolikt på det sättet att en sådan förkunnare betyder egentligen för samhället, också för samhällets sociala och politiska liv, mera än någon riksdagsman i riksdagshuset.

- Den krisartade självkritik jag upplevde hade naturligtvis en koppling till min egen situation, men det som

gjorde mig så förtvivlad var att jag började fundera på om inte vi gav män-

niskorna sten istället för bröd.

Varför skulle vi försöka förstärka det politiska elementet? Det vi behövde göra var att riktigt förstärka

frälsningsbudskapet, som leder till det som är nödvändigare än allt annat - inte kollektiva förändringar, men individens frälsning. Jag vill inte påstå att jag har lyckats, men jag har i alla fall helt övergivit dessa politiska instrument jag grep till. Jag blev så oerhört sysselsatt. Jag kallades åt alla håll att vara med i debatterna. Sedan blev jag både kurator och ombudsman när jag skulle bistå människor i alla situationer - flyktingar och mödrar.

- Var det en plågsam process att lämna den offentliga debatten?

- Jag vill inte påstå det, därför att jag har ju studerat vad bibeln har sagt. Det svåra var inte att lämna, men det verkligt svåra var att uppnå, att nå fram till. Jag tyckte inte livet var värt att satsa på något som var så förgängligt och försvinnande som hela det här politiska fäktandet, utan det var att nå fram till något helt annat. Det var lidandet. Hur skulle detta kunna ske? Där tycker jag faktiskt jag måste säga att den processen är högst personlig. Ska

man fram på den vägen, då måste man ta varje steg helt ensam.

Där kan man inte överlämna sig eller anförtro sig åt någon annan. För dessa själens angelägenheter kan man endast klara av i ett ensamt och intimt umgänge med Försonaren och Frälsaren. Det blir också en del av det lärjungaskap som förkroppsligas då man blir en korsbärare i Jesu efterföljd.

- Det kom naturligtvis också att innebära att kyrkobergreppet förändrades. Människosynen förändrades. Kristusbild och Guds bilden blev en annan.

Vad jag hoppas på är att den korta tid som är kvar kunna föra fram det maranatabudskap som egentligen inte någon gång i denna generation har predikats i detta land. Vi har krafsat litet på ytan, men det verkliga djupet har vi aldrig någon gång presenterat för människorna. Det tycker jag är en oerhörd smärta.

- Kanske vi får en sådan tid. Jag hoppas det. Men det är möjligt att vi genom vårt tidigare agerande har byggt upp så många fördomar som vi nu med nödvändighet måste riva ner. Och riva ner dem utan att göra samma misstag som vi tidigare gjorde då vi rev ner utan att bygga upp. Där ligger det stora problemet. Det måste

Fortsättning sidan 23

Det är så enkelt. Det behövs inte apparater. Det behövs inte talanger, men det behövs himmelska gåvor och ämbeten som kan fylla människor.

Det nya förbundets folk

Vittnesbörd av Asta Olausson

Jag kan vittna om hur jag mötte Maranata genom att jag blev frälst. Hade inte storfamiljen funnits, skulle jag inte ha blivit bevarad. Jag kom direkt ifrån gatan och om det bara hade varit ett möte där någon bad till Gud för mig, hade jag fått återvända till samma gamla sammanhang.

Men storfamiljen var ju 24 timmars gemenskap per dygn. Man hade alltid syskon omkring sig. Johannelund var en avskild plats. Det ligger i Stockholm, bara några kilometer från innerstan, men det var som om det var tusen km bort. Jag upplevde verkligen vad det innebar att bli född på nytt. Ibland kände man som om man inte kunde klara av den enklaste sak, sådant man hade kunnat i hela sitt liv, men man var som ett litet barn, beroende av dem man hade omkring sig. Det kom flera nyfrälsta med en svår bakgrund och ingenting att falla tillbaka på socialt. Vi måste bygga upp något socialt liv, och vi måste ju ha en försörjning.

Då började Arne Imsen föra fram idén med Pilgrimstjänst. Vi skulle ha våra egna företag, där vi kunde verka tillsammans. Vinsten av vårt arbete skulle gå till församlingen, och inte till några ogudaktiga arbetsgivare. Jag hade precis då läst en bok om judar och hur de levde som en avskild grupp i olika länder, i olika samhällen. Man kunde läsa om judar i Spanien, Polen, Ryssland och Tyskland. De utgjorde ett samhälle i samhället och de hade en egen försörjning. En jude fick inte ta

”

Vi var det nya förbundets folk. Vi hade en egen konung, Jesus var vår konung. Vi var inte i första hand var svenskar, utan hade en annan identitet och levde på de premisserna att vi var Guds folk.

”

vilket arbete som helst, utan måste för sin överlevnad skaffa sig sin egen försörjning. De levde i en avskild grupp, och trots att de levde i Ryssland eller Tyskland, eller Spanien så var de inte i första hand tyskar eller ryssar eller spanjorer, utan de var judar. De hade sitt eget språk och hemundervisning. Barnen undervisades i synagogan av lärare från det egna folket.

Jag tänkte på att det här var precis en bild av det som Arne Imsen målade upp som Pilgrimstjänst. Vi var det nya förbundets folk. Vi hade en egen konung, Jesus var vår konung. Och vi

hade ett eget språk. Vi var ett eget folk i nationen, men helt avskilt från nationen. Det där blev så levande för mig. Tänk att kunna ha sin egen försörjning, sin egen skola! Att vi inte i första hand var svenskar, utan vi hade en annan identitet och levde på de premisserna att vi var Guds folk. Det här med att man hade sina egna företag; exempelvis hade vi bagerier, och vi fick försörjning genom att sälja bröd ute i landet.

Ett bibelord blev levande för mig. Det står om Simeon i templet som väntade på Israels tröst. Det står inte att han väntade på sin egen tröst, men på nationens tröst. Det fanns ett folk! Vi som kristna måste vara ett avskilt folk, det nya förbundets folk, precis som Simeon väntade på det gamla förbundets tröst, så väntar vi på det nya förbundets tröst. Det spelar ingen roll om vi är i Sverige eller någon annanstans i världen, vi tillhör ett nytt folk som talar samma språk. Vi har samma ursprung och samma kriterier.

Något som också blev levande för mig då jag läste om judarna, var att de alltid sa: -Nästa år i Jerusalem! Nästa år i Jerusalem! Det var det som var deras hopp, och vi har också ett levande hopp: Nästa år kommer Jesus! Jesus kommer! Amen.

Tack Jesus Kristus för din underbara frälsning. Tack för att du har satt oss in i ett så underbart sammanhang. Tack att vi får tjäna dig, tack att vi får se uppåt Herre, tack att du har berett en stad för oss! ■

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagligen kl 8
månd & onsd kl 18

Göteborg 94,9 MHz tisd kl 21, lörd kl 15 www.maranata.se

Snart är nådatiden för Sverige slut

Insänt av Ingemar Blomberg

Sverige har fått en lång nådatid. Men hur har denna nådatid brukats? Vad jag kan förstå, är avfälligheten och syndaskulden större nu än 1953. Tänk bara på det folkmord som aborterna utgör. Tänk på den sodomi som propageras och utövas.

Under senaste tid har pastor Birger Claessons bok "Dom över Sverige" aktualiserats. Han fick 1950 -51 mottaga profetiskt tilltal sägande, att Sverige (sannolikt 1953) skulle utsättas för militärt angrepp. Detta skulle ske som straff för folkets avfällighet och begångna synder. En tilläggsprofetia i december 1951 kungjordes i boken "Sveriges ödestimme".

Även pastor Birger Ohlsson och den så kallade Adelövsprofeten mottog profetior i samklang med Birger Claessons. Också Anton Johansson frambar i början av 1900-talet samma varning till Sverige. Både Johansson och "Adelövsprofeten" nämnde året 1953 som kritiskt för Sverige.

Både B. Claesson och B. Ohlsson framförde, att straffdomen kunde uppskjutas som svar på de troendes böner samt syndares omvändelse. Men ingen av dem hävdade, att straffdomen kunde inhiberas.

Dessa profetior (och flera i samma anda) ledde till förnyelseväckelsen 1951 - 1953. Det var mycken bön och fasta bland Guds folk dessa år. Det var enbart Guds nåd, att straffdomen sköts på fram-

tiden. Landet fick en förlängd nådatid.

Det har senare konstaterats, att Sovjet 1953 hade mycket konkreta planer på ett angrepp mot Sverige. Stalin avled hastigt i mars 1953. Hemliga polisens chef Berija avrättades därefter (1953), och Chrusjtjev började manövrera sig fram till makten. På Koreahalvön blev det vapenstillstånd i juli 1953.

Birger Claesson fick i sin uppenbarelse se och höra namnen på platser, som skulle få militär betydelse. Senare kunde han och närstående pastorer konstatera vid studier av detaljkartor, att dessa platser fanns i verkligheten (bl.a. Öxdjupet, som var aktuellt under u-båtsjakten 2014). Detta finns beskrivet i Claessons böcker.

Vad Claesson sett i uppenbarelsen i december 1951, ledde bland annat till, att en liga av spioner och tilltänkte femtekolonnare kunde avslöjas och dömas.

Birger Ohlsson nämner om en profetia, som han mottog under ett möte på Lapplandsveckan gällande annalkande orostid. Han nämnde också, att exakt samma profetia

samma kväll framfördes på två andra platser i Sverige. Dessutom fick ytterligare en person under detta möte på Lapplandsveckan mottaga exakt samma profetia (samtidigt som B. Ohlsson fick sin profetia).

Bröderna Claessons och Ohlssons böcker finns antikvariskt, liksom boken om "Adelövsprofeten". Folke Thorell har också i boken "När Gud varnar ..." (1967) skrivit om dessa profetior.

Ovanstående styrker äktheten i de profetiska varningar som framfördes under femtiotalets första år.

Senare har Emanuel Minos i boken "Tag plats - dörrarna

stängs" återgett ytterligare varnande profetior.

Sverige har fått en lång nådatid. Men hur har denna nådatid brukats? Vad jag kan förstå, är avfälligheten och syndaskulden större nu än 1953. Tänk bara på det folkmord som aborterna utgör. Tänk på den sodomi som propageras och utövas. Sveriges militära förmåga är idag en mindre bråkdel jämfört med 1953. Den inre samhällsupplösningen har också gått mycket längre.

De varnande profetiorna från tidigt 50-tal och tidigare är 2018 mer aktuella än då de framfördes!

Ingemar Blomberg, Uppsala ■

Vill du bli räddad?

Appell av Märta Berg Strömmare

Det ligger en man vid sidan av vägen. Han har blivit överfallen av rövare säger min Bibel. Han är plundrad på allt det han hade. Han är berövad sina kläder, sönderslagen och misshandlad. Han ligger där i diket utan förmåga att resa sig upp och ta tag i sitt liv. Det finns många människor som har det svårt. Många människor vill uppmuntra och säga: "men ta tag i ditt liv, ryck upp dig!" Den här mannen som ligger där, han har inga möjligheter att ta tag i sitt liv. Frågan är om han överhuvudtaget ska överleva. Vi vet varifrån han kom och vart han var på väg, men jag vet inte vem han var. Hur han egentligen hade det i sitt dagliga liv, det är helt irrelevant. Helt ointressant. Det vi vet är att Jesus berättar om honom att han ligger sönderslagen i landsvägsdikedet.

Men det kommer ju människor vägen fram. Det kommer en präst. Vi kan se att det är en präst, för han har de fina kläderna på sig. Manteln som talar om att han är Guds redskap här och nu. Men det verkar som att han saknar någonting, trots sin fina utstyrsel. Han saknar förmågan att se vad som finns i hans omedelbara närhet. Eller också är det så illa att han ser, men tittar åt ett annat håll för han vill inte se. Han skyndar förbi.

Ja, ja. Hoppet är väl ändå inte ute? Vi hör fotsteg av någon annan som kommer. Och det är en levit berättar min Bibel. Det är också en Guds tjänare. Han skyndar sig förbi. När det här ordet började tala till mig så fick jag en ny inblick i situationen. Jag visste ju, för jag har läst den här berättelsen många gånger, jag visste att det skulle komma en tredje person, nämligen en samarit. Så började tankarna arbeta i mitt inre: Tänk om den här mannen som låg där slagen hade skrapat ihop det sista av krafter och stolthet som han nu kunde

Jag erbjuder dig frid du människa, var du än befinner dig, vem du än är. Frid genom Jesus Kristus. Han som dog, han som gav sitt liv, han som kom längs din väg, han finns där just nu. Och han böjer sig ner.

ha kvar i sin situation och sagt: "Nej tack rör inte mig!" Det hade inte varit så konstigt. Därför att den mannen som kom nu, det var en samarit. Och jag utgår ifrån att mannen som ligger i landsvägsdikedet är en jude. För något annat är inte berättat. Så det hade ju kunnat finnas en liten hårsman utav, låt oss kalla det för självbevarelsedrift hos den här mannen i diket, som hade fått honom att tacka nej till ett vidrörande av en samarit.

Men han blir omhändertagen och blir placerad på en åsna, och så bär det av mot läkedom och fortsättning på livet.

Vid ett tillfälle ställs en fråga när Jesus började gå omkring och kalla människor till sig till efterföljd: Kan något gott komma ifrån Nasaret? Och frågan ska jag läsa om igen ifrån Jesaja 53:

- Vem trodde vår predikan? För vem var Herrens arm uppenbarad? Som en späd

planta sköt han upp inför honom, som ett rotskott ur torr jord. Han hade varken skönhet eller majestät när vi såg honom, inget utseende som vi drogs till. Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande. Han var som en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi inte respekterade honom (Jes 53:1-3).

Det är det vi har att erbjuda idag. En sådan person. En som kommer vägen fram för att lyfta den som har råkat ut för plundring och överfall. Är det du som ligger där möjligen, i dikeskanten? Är det du som har förlorat allt vad du har för att rövare har plundrat dig? Är det du som har upplevt att de som du förväntade dig ett ingripande från, de gick förbi? Är det du som har tvingats till bitterhet, övergivenhet, ensamhet och mörker i din själ för att ingen varken kunde eller ville ta sig an dig där du ligger i ditt elände? Är det du?

äddad?

Jag frågar inte efter om du tillhör en församling. Jag frågar inte efter om du kommer av en god släkt. Jag frågar bara: är det du som upplever att rövare har förstört ditt liv och du ligger skadad längs vägen? Du var på väg någonstans. Du hade ett mål i sikte. Men du kom inte längre, därför att du råkade ut för rövare.

Jag vill fråga dig allvarligt, därför att jag har drabbats av allvaret i den här texten. Jag har tänkt så här: Tänk om den här mannen hade tackat nej till hjälpen som han erbjöds? Hur kan jag säga så? Jo, jag kan säga så, därför att erfarenheten har visat mig att så har skett hundratals gånger, tusentals gånger. Människor har fått ett erbjudanden om att bli lyfta upp ur den djupa dyn, men det har inte passat, för det var fel person som kom.

Kan något gott komma från Nasaret? Vem trodde det som predikades? Hör du min vän, det är lätt att visa ifrån sig honom, därför att han har inget signum av den här världens goda. Det hade inte den här samariten som kom. Han var definitivt omöjlig i det här sammanhanget. Och när Jesus kom till den här jorden, då heter det om honom att inte ens hans egna tog emot honom. Han kom till sitt eget, men hans egna tog inte emot honom.

Hör du min vän, vill du tro det budskap som predikas? Vill du se bort ifrån det du tycker borde vara si eller så, och ta emot evangelium? Det finns så många röster i den här tiden som sprider sitt gift över det evangelium som är utsått. Jag vet att människor går evigt förlorade därför att andra människor sprider gift över det utsådda.

Och jag säger nu inför Herrens ansikte: Har du råd, människa, att visa ifrån dig honom som talar fast det är denne som Jesaja profeterar om; att han var så eländig så att man ville dölja sitt ansikte för honom? Man ville inte ha med honom att

göra. Man hade tänkt sig någonting annat, en konung. Han var så föraktad så vi räknade honom för intet. Budskapet jag har till dig, det är HAN som var så föraktad. Varför vill jag ge honom till dig? Därför att jag vet att det finns en annan sanning än den man såg. Det finns en annan sanning än den du har hört och sett. Det finns en annan sanning. Vad är det?

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid.

Jag erbjuder dig frid du människa, var du än befinner dig, vem du än är. Frid genom Jesus Kristus. Han som dog, han som gav sitt liv, han som kom längs din väg, han finns där just nu. Och han böjer sig ner, han är inte rädd för att bli nersmutsad utav gyttjan du ligger i, hör du min vän. Han är inte förskräckt för någonting av det. Han lyfter dig upp. Det blir ingen kaross eller limousin. Det blir en åsnafärd. Han själv kom ridande på en åsna ska du veta. Åh, pris ske Gud! Tänk att Han är vårt erbjudande. Han är vårt påskalamm. Och det du och jag har att göra, det är att ta emot honom, det är vår enda chans! ■

Det är det vi har att erbjuda idag. En sådan person. En som kommer vägen fram för att lyfta den som har råkat ut för plundring och överfall. Är det du som ligger där möjligen, i dikeskanten?

Elaine Vidén:

Inget liv

- Det vore roligt om man kunde hjälpa ungdomarna här att komma igång med något arbete av något slag, så att de gör andra saker än att förstöra sina liv.

Text: Stina Fridolfsson

Elaine kämpar med att skrapa och måla om frukostmatsalens ytterväggar där färgen flagnat och dessutom missfärgats av regnet. Varje morgon kommer omkring 160 barn som ska ha frukost, och missionens frukostmatsal ska vara trevlig och inbjudande!

Så Elaine tog sig an verket. Och hon är nog när hon målar. Kollar och putsar:

- Det är ett litet hörn som stör mig. Det borde också målas, men då måste jag väl måla hela den väggen också.

Det visar sig att hon får god hjälp. Flera av barnen som Elaine lärt känna kommer och vill hjälpa till. Sjuårige lille Jeremia försöker riva bort den avflagnade färgen, och snart kommer flera och vill hjälpa till. Elaine förser dem med små redskap att hjälpa till, och arbetet går undan! En grannpojke som varit ganska deprimerad och håglös, kom en dag och stod snart överst på stegen och målade. Hela dagen! Elaine har många vänner bland ungdomarna och

barnen. Många gånger hör man någon utanför balkongen ropa: Elaine! De vill veta om Elaine är hemma och vill prata med henne om något.

Under frukostserveringen, står Elaine mest hela tiden med händerna i diskbaljan och diskar muggar, bestick och tallrikar, så att det finns tillräckligt för alla som kommer i en jämn ström så att Soila, en syster i församlingen som är anställd för att göra frukost varje morgon, ska kunna lägga upp. Flingor, mjölk, smörgås med ägg eller salami, serveras. Men fastän tempot är intensivt för att hinna servera alla barnen under den timme som står till buds, hinner Elaine prata med många av barnen. Stämningen är varm och munter. Barn som kommer traskande moloket till frukosten, får en ljusare, gladare uppsyn, både för att de fått mat och för att de blivit uppmuntrade av några vänliga ord.

Fredag eftermiddagar samlar Elaine ungdomar från närområdet för att ha litet aktiviteter. Ibland ritar de, de

kan också gå ut och spela volleyboll. Den här kvällen är det tävling med bibelfrågor. Det går livligt och glatt till och en fin gemenskap växer fram.

På måndagar storhandlar Elaine varor för veckans frukostar. Hon kör bra och åker utan problem själv iväg. Här-omdagen var jag här hemma och lagade mat. Esther, vår trogna syster i församlingen, följde med Elaine att handla. Maten var klar, och det dröjde. Jag skickade ett litet sms med undran hur det gick med hand-

lingen. Då ringde Elaine:

- Det kommer att dröja ett tag, för vi skjutsade Carmen till sjukhuset. Hon var jättedålig.

Carmen är vår närmaste granne, som för det mesta är med och aktiv på mötena. Men på sista tiden har hon varit sliten, mycket på grund av problem i familjen. Nu såg Elaine och Esther att hon behövde komma under vård, och körde henne till sjukhuset.

De lämnade henne där, och åkte för att handla förnöden-

Esther och Elaine besöker handikappade Niurka med tårta på hennes 16-årsdag.

utan Jesus!

heterna till frukosten.

- Vi har handlat, men nu är vi tillbaka på sjukhuset och väntar tills Carmen är klar, så det dröjer en stund, förklarade Elaine.

Jag tittade på den kallnande maten. Här kan man inte bestämma att man ska äta klockan ett! Det finns alltid behov att rycka in med en hjälpande hand. Och att hjälpa den som har behov, går naturligtvis före.

Första gången Elaine fick åka till Santo Domingo var på en kort skolresa tillsammans med sin pappa och några fler ungdomar från Pilgrimsskolan. Då var hon 16 år. Hon såg människorna i de fattiga miljöerna och insåg hur bra hon själv har det.

- Man började tänka när man exempelvis stod och diskade, och det kom vatten i kranen. Då såg man framför sig hur ungarna i Santo Domingo sprang med sina dunkar för att söka vatten, och ibland kom de tillbaka utan vatten för att de inte hade hittat något.

Du växte upp i en kristen familj och i församlingen. Kom någon gång en kris då du funderade över att göra något annat – då du inte ville vara frälst?

Elaine funderar lite, och svarar först dröjande, sedan bestämt:

- Visst har det kommit tankar men sedan har jag inte kunnat tänka mig något annat – jag kan inte se något liv utan Jesus; utan att vara frälst!

- Jag döptes strax innan jag fyllde tio. Då gick jag till mina

föräldrar och sa att jag ville döpas. Det var i slutet av en bibelskola, och vi var en hel grupp som döptes då.

Det som också är speciellt med Elaine, är att hon alltid, från det hon var ganska liten, varit med på mötena då hon haft möjlighet. Hon förklarar:

- Jag har alltid känt att jag vill vara med på mötena. Det finns ingen anledning att inte vara med!

När Elaine varit i Santo Domingo det första lilla studiebesöket började hon förbereda sig för att få åka en längre period. Hon deltog ivrigt i de olika kurser i spanska som ordnades av dem som redan varit länge i Dominikanska republiken och kunde språket. Året därpå fick hon åka en tremånadersperiod, och fick tillsammans med sin kusin Theresia hjälpa till i skolarbetet.

- Det var svårt, för när hon gick ut från klassrummet, var det ingen som lyssnade på mig, säger Elaine och skratrar.

Efter att ha varit hemma i Sverige en period, kom hon åter till Santo Domingo. Då fick hon hjälpa till med förskolan.

- Det var roligt. Men jag var ju inte ensam, utan då var det tillsammans med Sean som är dominikan. Han har varit en hel del i Sverige, så han kan vara till hjälp både för sitt eget folk och svenskar som behöver lära sig hur det fungerar i Dominikanska republiken.

De serverade också frukost

Elaine tillsammans med några av barnen. Stående mitt i bilden ses Emanuel, 16 år, som har den svåra sjukdomen sicklecellanemi.

till sina skolbarn.

- Jag tycker om att jobba med barn, och vill göra så mycket jag kan för att hjälpa till. Barn är lättillgängliga, roligt att prata med!

Och det märks att barnen verkligen tycker om Elaine. Hon har nu lärt sig språket ganska bra.

- Barnen rättar en när man säger fel! Dom skrattar åt en och är så härliga!

Elaine har hälsoproblem, och kan till exempel inte äta all slags mat. Men det var inte lönt att vid denna intervju försöka ställa frågor omkring hur

det känns. Elaine bara svarar lättvindigt:

- Det har inte varit något stort problem!

Jag insisterar och frågar igen om hon inte blir trött.

- Jamen, det blir väl alla!

Så det så!

Elaine betonar att hon ständigt upplever Guds beskydd och omsorg.

- Man skulle inte klara sig utan det när man jobbar med människorna här. Man känner hur syskonen i församlingen hemma ber för en. Även syskonen här ber för oss varje dag.

I barnmötena sjunger Elaine

inspirerande och inspirerat med barnen: "Soy soldado del Señor ..." Jag är Herrens soldat! Barnen följer med i de olika rörelserna med liv och lust! Sång efter sång, med samma glädje. Det betyder så mycket att få lära sig sånger om Jesus. Dem fortsätter barnen sedan sjunga när de kommer hem.

Vi talade också lite om arbetet i Haiti, där Maranataförsamlingen är med och avlönar lärare för 600 skolbarn.

- För att vi ska kunna hjälpa till där, behöver vi ju ha ett arbete i Sverige som funkar, för att få in medel att skicka till Haiti.

Så säger Elaine, som också när hon nu återvänder till Sverige, kommer att vara i full aktivitet, både i församlingens hotell och som taxichaufför för Bällsta Taxi.

- Ja, jag tycker om att arbeta, säger hon när jag påpekar

detta. Och när jag är ledig, så arbetar jag, säger Elaine och skrattar igen ett av sina smittande skratt.

Ja, det framgår klart. Nu när jag skriver ut det här reportaget håller Elaine på att måla de sista fönstren och listerna till matsalsväggarna.

Jag måste fråga Elaine om hur hon ser på framtiden:

Nu ska du ju snart åka hem, efter åtta månaders vistelse här. Och du vill säkert åka tillbaka hit vid tillfälle. Är det något särskilt område i arbetet här som du har någon dröm att få utveckla?

- Man vill ju göra något för alla unga människor här. De har ingenting att sysselsätta sig med så alla går ut och sätter sig och bara dricker sig fulla för att få det roligare. Jag har funderat mycket över vad man skulle kunna göra – men har inte kommit på något, sä-

En mamma i Palavé får matvaror inför en större helg.

ger Elaine med ett skratt, som nu lät lite sorgset. De flesta kan ju inte hitta något att göra. Det vore roligt om man kunde hjälpa dem att komma igång med något arbete av något slag, så att de gör andra saker än att förstöra sina liv.

Det var verkligen ett djupt nödrop för ett angeläget böneämne.

Församlingens missionsarbete i Dominikanska republiken måste anpassas efter hur situationen i landet är. Förre hade vi skola, men då myndigheterna i en skolreformation framtog mindre hjälporganisationers rätt att ge betyg och alla elever hänvisades till de statliga skolorna, fick vi idén att istället börja servera frukost till barn från hem med störst behov. Nu har man i flertalet skolor i landet kommit igång med att servera både frukost, mellanmål och lunch, och efter

sommarlovet är det meningen att det ska fungera även i den stora Palavéskolan. Det är naturligtvis ett stort framsteg med sådana sociala förmåner i landet, även om vissa grupper behov fortfarande är skriande stora.

Vi behöver på grund av detta eventuellt lägga om den sociala delen av missionsarbetet en del till hösten, och presenterar detta för våra läsare som ett böneämne. Vi behöver få uppleva Guds ledning att nå människorna med frälsningens evangelium, så att var och en upplever att de har ett stort värde. Att Jesus Kristus genom sitt frälsningsverk har en plan för deras liv för tid och evighet.

Det vet Elaine som vill vara med och förverkliga missionsuppdraget bland de fattiga, utsatta barnen och ungdomarna i Palavé. ■

Elaine arbetar med att måla om frukostmatsalens ytterväggar i Palavé.

Stöd Maranataförsamlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

Swish 123 155 15 71

Pg 44 10 05 - 6

"Han öppnade inte sin mun"

Herodes ställde flera frågor till Jesus men han svarade inte på en enda. Guds tystnad säger något. När Gud är tyst beror det på att han förbereder för en större härlighet.

Appell av Jonatan Rodriguez

Jag har läst Jesaja 53 om Jesu lidande:

Han hade varken skönhet eller majestät när vi såg honom, inget utseende som vi drogs till. Han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande. Han var som en som man skyler ansiktet för, så föraktad att vi inte respekterade honom. Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade HERREN på honom. Han blev misshandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. Som ett lamm som förs bort för att slaktas, som ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun (Jes 53:2-7).

Något som har gjort mycket intryck på mig i det här kapitlet är när det står att Jesus var tyst. Profeten, inspirerad av den helige Ande, säger att han inte fick något erkännande; bara avsky och förakt. Är detta verkligen Guds verk?

Jesaja 53:10 ger svar. Ja, Herrens vilja ska förverkligas genom sin tjänare och vinna rättfärdighet åt många människor och bära deras skuld. I vers 7 står det att han blev misshandlad men att han ödmjukade sig och inte öppnade sin mun. Han var som ett lamm som förs bort för att slaktas, som ett får som är tyst inför dem som klipper det så öppnade han inte sin mun.

Nya testamentet instämmer med det profeten säger då Jesus i den slutgiltiga uppfyllelsen av denna profetia står inför Herodes. Jag undrar igen varför var Jesus tyst inför Herodes?

- Herodes ställde många frågor till honom, men Jesus svarade honom inte. Överstepräster och de skrifflärda stod där och anklagade honom häftigt. Då fick Herodes och hans soldater förakt för honom och hånade honom (Luk 23:9-11).

Herodes ställde flera frågor till Jesus men han svarade inte på en enda. Guds tystnad säger något. När Gud är tyst beror det på att han förbereder för en större härlighet.

Vid ett annat tillfälle böjde Jesus sig ner och skrev med fingret på marken. Bibeln säger inte vad han skrev, men i det här scenariet när bibeln säger att han skrev med sina fingrar, föreställer jag mig att Jesus samtidigt bad tyst utan att öppna sin mun. Det är vad det handlar om.

När Jesus är tyst håller han på att skriva din historia. Om du känner tystnad från Guds sida håller

han på att skriva din historia. Det spelar ingen roll om människor pekar på dig, om folket anklagar dig eller hur mörkt det kan se ut. Om Gud är tyst är det för att han håller på att skriva någonting om dig i himmelen för att uppenbara på jorden.

Jesu tystnad när han stod där inför Herodes handlade om det som blivit förstört i tidens början. Han skulle genom sin död och uppståndelse vända hela världens öde och göra allt nytt. Därför skriver Paulus i 2 Korintierbrevet 5:17: - Om någon är i Kristus är han alltså en ny skapelse. Det gamla är förbi, något nytt har kommit.

Havet kunde inte stoppa Moses. Jerikos murar kunde inte stoppa Josua. Döden kunde inte stoppa Jesus. Om du är i Kristus kommer ingenting att kunna stoppa Guds plan med ditt liv. Villigt gav han sitt liv för att möjliggöra försoning och förlåtelse för alla människor. Jesus visste att också den etiopiske hovmannen skulle läsa Jesajas profetia och bli frälst. Kristus dog med alla dina och mina missgärningar. Med alla dina sjukdomar. Han utplånade skuldbrevet som med sina krav vittnade mot oss. Det har han tagit bort genom att det spikades fast på korset. Han avklädde våldena och makterna och förevisade det offentligt när han triumferade över fienden på korset.

Korsfäst för att sätta mig fri. Halleluja! Korsfäst för att se dina bröder, systrar, söner och vänner fria. Halleluja! Jesus dog för att sätta denna världen fri. Och det är mitt budskap. Jesus lever idag, och hans önskan är att se människor bli fria. Min frid ger jag er. Inte en sådan som världen ger; jag ger er min frid. Så ta emot Jesu frid, det är allt vad du behöver! Amen. ■

"... som ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun."

Se, Han kommer Är du redo?

Predikan av
Arne Imsen 1989

Var jag än läser i bibeln, står det klart för mig att Jesus kommer. När jag läser det fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Hade jag inte detta hopp skulle jag ta mitt liv och vägra leva en timme till i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig.

Men hoppet lyser, ära vare Gud! Och jag har fått ett litet nyckelhål in i evigheten där jag sett den himmelska härligheten – och det är detta som bär! JESUS KOMMER! Det är ingen teori eller dogm eller inlärd fras: JESUS KOMMER! Det är ett uttryck för ett inneboende överflödsliv. Intensivt, spännande, dramatiskt. Snart ska hoppet bli en verklighet. Vi ska få se honom som vi nu älskar utan att ha sett. Han har gjort ett outplånligt intryck på oss. Format, präglat och förvandlat oss till att i världens ögon vara dårar. Främlingar.

JESUS KOMMER. Det finns definitivt ingen möjlighet att vara likgiltig inför det anropet och den tonen. Man måste bli upprörd, förargad eller uttrycka bespotelse. Om det bara är en programpunkt i det religiösa programmet att påminna varandra om för ordningens eller traditionens skull; då är det naturligtvis ointressant, och går oss förbi utan att åstadkomma något intryck.

Vi har krönt Jesus Kristus till Herre, och han är den ende som förblir då alla andra har störtat från sina troner. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre. Han skall komma igen.

Men detta är ett sanningens ord, som bör bli föremål för begrundan: JESUS KOMMER. Rör det ditt hjärta? Värmer det ditt hjärta? Känner du att det frusna smälter och det hårda krossas, inför den enorma kärlek som den helige Ande lägger i budet att Jesus kommer? Han kommer för att slutfrälsa sin församling.

Församlingens främsta kriterium

Jesu tillkommelse är en profetisk sanning som vill borra sig in i vårt samvete på ett sådant sätt att vi kan inta rätta attityder. Då kan vi lyfta blicken mot höjden, och med frimodighet säga: Herre, kom! Välkommen! Det finns ingenting emellan dig och mig. Kommer du nu Jesus, så följer jag med dig hem till härligheten. Jag är beredd.

När han hade sagt detta, lyftes han inför

deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade mot himmelen, under det han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: ”I galileiske män, varför stå I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen (Apg 1:9-11).

Det var himmelska budbärare som anförtröddes uppgiften att omgående och utan något dröjsmål proklamera den sanning som varit den kristna församlingens främsta kriterium under den heliga historien och församlingens tidsålder.

Varför håller ni på som ni gör, ni kristna? Varför sjunger ni och beder; varför vittnar ni som ni gör? Varför väljer ni att vara så annorlunda och avvikande? Varför accepterar ni smäleken? Ni skulle ju kunna leva ett annat, välanpassat och

mer!

mycket komfortabelt liv, och ändå väljer ni något som måste betraktas som ett martyrskap. Varför gråter ni för grannens frälsning? Varför bär ni dag och natt i era förböner fram missionsfälten?

Varför beder ni på ett sådant sätt för konung, regering, riksdag och samhälle? Varför kämpar, beder och ropar ni? Det finns väl annat man kan ägna sig åt? Andra uppgifter som kunde anses viktiga att gå in i. Varför ha denna stämpel av att vara fanatisk, svärmisk och sekterisk genom livet, när man kan ha det så bra och bekvämt? Bli erkänd, uppburen, bekransad, applåderad för sina insatser. Vill du veta varför?

Denne Jesus, som har tagits upp ifrån eder till himmelen – denne Jesus, apostlarnas Jesus, den urkristna församlingens Jesus, Petrus Jesus, Johannes Jesus – denne Jesus; som I haven sett fara upp till himmelen – han skall komma igen! Tror du det? Rör det dig? Känner du att tårarna gärna vill tränga fram, och du i ödmjuk förkrosselse vill gråta av glädje?

Denne Jesus, som Fadern tog upp för din och min skull, han skall komma igen på samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen. Här har vi hemligheten. Det är därför vi kämpar. Vi har krönt Jesus Kristus till Herre, och han är den ende som förblir då alla andra har störtat från sina troner. Han är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Han skall komma igen. Under den heliga historiens gång har människor försökt åstadkomma förblivande förändringar, men alla ansträngningar har slutat i katastrof, kaos och sammanbrott. Så går

det också för oss. Det vi trodde skulle bli ett paradiset i tiden, har inte blivit något annat än helvetets väntrum. Vi trodde att vi skulle lyckas åstadkomma underverk och demonstrera för hela världen att det finns jämlikhet, frihet och broderskap. Man gick ut med entusiasm för att bygga den nya världen, buren av idéer, folksuveränitetstanke och humanism för att åstadkomma underverk. Vad blev resultatet? Vi vet det så innerligt väl.

Vårt enda hopp

Den ende som kommer att kunna lösa mänsklighetens problem sist och slutligen, finner du inte i Washington, New York, FN eller Genève. Du finner honom inte i Moskva eller Rom. Nej, han finns inte i något av de maktcentra genom vilka vi kanske väntar hjälp, och som vi frestas fästa våra förväntningar till.

Han som Gud har gjort till Herre och Messias, han bar ett kors till Golgata. Det var inte ett gevär han bar på ryggen. Det var inget vapen, och dock var det ett vapen. Kärlekens kors. Det kors, som egentligen var vårt, det bar han till Golgata. Han hade ingen kulspruta för att röja väg för sitt välde. Det var inte kärnvapen och bakteriologisk krigsföring. Han hade inte den utrustning som alla hans efterföljare och imitatorer fäst sådan tilltro till och ställt mänskligheten inför.

När påven var här i vårt land så var det mesta man kunde se omkring honom skjutvapen och poliser. Man sa till och med att påven hade skottsäker väst. Det hade han förmodligen. Det behöver man i denna farliga värld som statsöverhuvud i Vatikanen och kyrkofurste på jorden. Men min Frälsare och Herre är inte statsöverhuvud i Vatikanen. Han har intagit platsen på Faderns högra sida i det nya

Denne Jesus skall komma igen. Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter. Det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar släppa in världen och vad den tillhör i gemenskapen.

Jerusalem, och hans ärkefiende Satan, som försökt att detronisera honom under historiens lopp, har kommit på skam.

Snart kommer djävulen att kastas ned på jorden. Förmodligen sker det när församlingen flyttar upp. Då måste luften renas, och djävulen kastas ned. Den värld som varit lojal mot honom, ska få tjäna honom till det yttersta. Men församlingen ska hemförlovas i härlighet! Jesus bar det kors du och jag borde ha tagit, och dog syndarens död för din och min skull. Skriften säger att det var omöjligt för döden att behålla honom. Han gick ut ur dödsriket, och intog platsen i härligheten. Nu väntar han på att utföra historiens största, märkligaste och mest förunderliga evakuering som ligger strax framför.

Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen ... Det är därför vi verkar. Det är därför vi gråter. Det är därför vi jublar. Det är därför vi vägrar släppa in världen och vad den tillhör i gemenskapen. Det är därför vi vägrar surrogat och imitationer; vad världen har att erbjuda av maktmedel och resurser, fastän frestelsen kan vara svår understundom, då världen har kommit underfund med att just i församlingen finns det fonder som kan utnyttjas i samhällsarbetet för att bygga upp det antikristliga riket.

Det finns fonder av tro, kärlek och hopp. Det finns fonder av idealism och nådegåvor. En del är nedfrysta, men de finns där. Bara nådens sol börjar lysa och det blir andligt töväder, så smälter dessa hemlighetsfulla, fördolda krafter fram, och det visar sig att Guds Rike har liv och skapande, förnyande kraft.

Närhet till världen är möjlig då temperaturen sänks och man kommer ned till fryspunkten. Men när värmen kommer, då tinar isen upp, och det blir skilsmässa. Man kan inte förena vatten och eld. Denna värme ligger förborgad i proklamationen: "Denne Jesus, som ni sett fara upp till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som ni sett honom fara upp."

Trampas ned – eller förtrampa

Evangelium är ingen fredstraktat. Det är en krigsförklaring. Vi har inte fått i uppdrag att förhandla med världens furste och makter. Skriften säger: "Stå honom emot, fasta i tron." Satan har inte blivit kristen, och blir det aldrig.

Vi har inte fått i uppdrag att förhandla med världens furste och makter. Skriften säger: "Stå honom emot, fasta i tron." Satan har inte blivit kristen, och blir det aldrig. Världen kommer aldrig att älska min Frälsare och Herre.

Världen kommer aldrig att älska min Frälsare och Herre. I bibeln står tydligt att vänskap med världen är fiendskap med Gud. Vänskap med Gud är fiendskap med världen. Dessa fientligheter blir definitivt inte mindre genom ekumenik.

Ekumeniken är den största faran som möter väckelsekristet folk i tiden. Det verkar som om ekumeniken skulle lyckas urvattna det kristna budskapet ända dit-hän att det förlorar sin sälta. Istället för salt får vi socker. Man förvandlar livets bröd till marsipantårta, och livets vatten till lemonad. Vad vi behöver vara med om är inte smaksensationer, som serveras i världen för att försöka bjuda människor maximalt nöje till minsta möjliga pris och oppoffring.

Det heter att när saltet förlorat sin sälta, då duger det till ingenting annat än att kastas ut och trampas ner av hedningarna. Där finns de två alternativen för den kristna församlingen. Antingen trampas ned av världen, eller förtrampa fiendens härmakt. Vi får välja. Och går vi i allians med den värld som svurit vår konung död, då får vi också ta konsekvenserna av detta.

Denne Jesus blev orsaken till Stefanus martyrskap, Petrus martyrskap och Paulus fängelsevistelser. Han blev orsak till att de heliga förföljdes. De fick överge hem, bostäder, familjer. Förlorade medborgarskap och rättigheter. Dessa, som med dopet hade proklamerat att Jesus är Herre, och som upplevde att det inte fanns någon reträttväg eller kompromiss, vägrade att sänka den blodstänkta fanan.

Denne Jesus är en herre, vars lärjungar historien igenom drabbats av smälek,

bespottelse, förföljelse och hån.

Bibeln har inte kommit till i katedraler, universitet och seminarier, utan har i huvudsak skrivits i fängelser. Ändå har de kristna valt att fortsätta, historien igenom. Och nu känner vi att vi är framme vid sista varvet – sista generationen. Vi går segrande i mål, ty: Han ska komma igen! Snart är vi över mållinjen, och får segerkransen.

Om ditt andliga livs verkliga status skulle undersökas – hur blir diagnosen? Kan det vara så att det är sjukt och har brister någonstans? Känner du att du inte orkar som du borde göra? De andliga livsorganen har avtrubbats. Du har tappat – inte glöden, men kraften, och upplever dig vanmäktig. Du har inte samma uthållighet som förr. Du saknar kondition, ståndaktighet och disciplin. Du faller så lätt för tillfälligheter, och blir offer för nycker som skapar förvirring och problem i din tillvaro.

Hur är det med utstrålningen? Är blicken frisk? Eller behöver du vara med om att dina andliga livsorgan vitaliseras? Kanske du behöver ögonsalva för att kunna förstå, se, och dra riktiga slutsatser av det som har gått över ditt liv? Vad fångar dig? Vad har du för ögonmärke? Är det de ting som synas?

Vi sitter nog allesammans i ungefär samma belägenhet, och måste, för att vara uppriktiga och ärliga, erkänna att vi har lätt att fastna i materiella ting och även i andliga ting, på ett sätt så att vi får blicken fäst på något annat än där vi borde ha den. Det är som om de eviga tingen tonas bort och bleknar för oss.

Förr i världen sa läsarna till varandra

när de träffades: "Frid broder! Jesus kommer!" Nu säger de: "Tjänare mors! Jag har köpt en Volvo!" Förr gick läsarna kilometer efter kilometer för att få vara med på möte. På vägen bad man och kom i anden. Jag har hört om dem som föll i snödrivorna och blev liggande i timmar utan att frysa, där de låg och prisade Gud.

De hade blicken riktad mot den eviga världen. Det fanns inte för stora uppoffringar, vägen blev aldrig för lång, utan man var redo att gå hur länge som helst för att möta syskonen. Inte bara för att få en allmosa – nej, för att förmedla välsignelse och styrka; uppmuntra varandra till tro och goda gärningar.

När man möttes famnade man varandra och sade; "Frid! Så underbart att se dig, broder och syster! Att du är bevarad i Kristus!" Nu frågar vi: "Hur har det gått med sommarstugan? Husvagnen? Du har väl en ordentlig båt? Har du varit ute och fiskat i sommar? Eller seglat?" Det är samtalsämnen för trons folk under de sista flyende minuterna av tidsåldern.

Jag vill inte vara elak. Det anstår inte mig att döma någon. Men jag lider i min ande, av den enkla anledningen att det finns ett annat liv. Det finns ett rikt andligt liv. Och detta behöver vi uppleva. Då behöver vi inte truga kristendomen och kristna värderingar på ett samhälle som kräks av vår ljumhet, och äcklas av våra propagandatricks att popularisera det vi kallar evangelium. Men det är världens evangelium, Babylons evangelium, och det hör hemma i antikrists värld.

Vad vi behöver är ett möte med denne Jesus som ska komma igen. Jesus visiterade som ärkebiskop de sju församlingarna i Mindre Asien och skrev protokollet från visitationen i de sju sändebreven. Han sa till det ringa Filadelfia, som inte hade något att berömma sig av, och som inte var speciellt briljant i sin bekännelse: Håll fast det du har, så ingen tager din krona!

Ska vi låta de svaga makterna under denna världens välde, få bortföra oss som segerbyten? Ska vi lida nederlag? Fortsätta leva i materiellt välstånd och andlig misär? Eller ska vi satsa oss själva och hålla fast – vad då? Inte vår prestige, vår tradition. "Håll fast det du har." Vad är det? Ordet och namnet. Inte religiösa aktiviteter och nya projekt, metoder och idéer. Nya musikstilar, eller något ditåt. Ordet och namnet. Ärkebiskopen Herren Jesus Kristus, skriver i sitt visitations-

protokoll till församlingen i Smyrna: Var trogen intill döden, så ska jag giva dig livets krona.

Angelägen hälsning

Änglarna fick ordern att omedelbart gå ned till lärjungarna som stod på Oljeberget och såg hur Jesus lyftes mot höjden inför deras ögon. De skulle rapportera ifrån Faderns hjärta: Denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen, han skall komma igen. Det var detta lärjungarna behövde veta först av allt. Han skall komma igen!

Broder och syster, bibeln säger: "Så trösten nu varandra med dessa ord."

Snart skall striden avblåsas av Herren själv. Vi ska gå in i den besittning som väntar på sina medborgare. Bed för mig, arma människobarn i denna tid, som fått i uppdrag att aktualisera budskapet om Jesu tillkommelse – bed för mig, att jag inte förfuskar uppdraget! Bed för mig, att jag inte som tjänaren säger: "Det dröjer med Herrens tillkommelse", och börjar syssla med annat. Och istället för att ge

seminarium för att lära dig teologi eller metodik. Han har lovat fylla dig med kraft och ge dig gåvor. Han sa inte att du ska tjäna en organisation. Ty den helige Ande räddar aldrig organisationer eller kyrkor. Den räddar endast människor.

Tjänarens ansvar

Hur var det med tjänaren som började ägna sig åt de timliga frågorna? Hans Herre kom och sa: "Hugg honom i stycken!" Det kommer en dag då sanningen blir uppenbarad. Det blir avslöjat hur kluvna vi varit i vår tjänst. Hur delade vi varit i vår håg. Tänk om vi som lyssnat till budskapet om Jesu tillkommelse blev intagna av detta outplånliga intryck som endast den helige Ande kan åstadkomma. Då skulle vi ganska snart få vara med om en kärlekens revolution i många sammanhang.

Det sista kapitlet i Bibeln har som sista budskap att Anden och bruden säger "kom!" Detta budskap fortplantar sig rakt in i universum, in i evigheten. "Och den som hör det, han säge kom."

Om ditt andliga livs verkliga status skulle undersökas – hur blir diagnosen? Hur är det med utstrålningen? Är blicken frisk? Eller behöver du vara med om att dina andliga livsorgan vitaliseras?

mat i rätt tid, börjar slå.

Vilken fråga är det som mer än någon annan vill dominera oss? Det är den sociala frågan: "Vad ska jag äta? Vad ska jag dricka? Vad ska jag klä mig med? Var ska jag bo?" Så börjar planeringen för framtiden. Du ska rädda din familj, du ska rädda dig själv. Jag har full förståelse för din oro – och Jesus har det. Men han har inte gett ett partiellt uppdrag, så du kan ha en halvtids- eller trefjärdedels-tjänst.

Det är närkamp med djävulen och döden, denna närkamp kräver dig totalt. Herren Jesus sa inte att du skulle in i ett

I ett ögonblick avslutas församlingens historia, och Apostlagärningarna får sin epilög. Vad då? Jesus kommer! En rycks upp – en annan lämnas kvar. Den eviga skilsmässan är ett faktum. De som var redo, gick in för att möta honom.

Må Gud skona mig från att bli en otrogen tjänare! Må Gud skona mig från att gå här i tiden, fallen i anden! Herre, kan du inte rädda mig på annat sätt, så ta hem mig omedelbart! Jag står inte ut med tanken att förlora det eviga hemmet! Allt inom mig ropar MARANATA! Väckelseropet i tiden: Kom, herre Jesus! Kom snart! Amen. ■

Hannas bön

Den tid är här då vi behöver avskilja oss för Herren. Gud behöver ett folk, han behöver människor som är avskilda för hans räkning.

Bibelstudium av Gertrud Johansson

Jag vill dela med mig några tankar, som jag hoppas ska sporra oss att söka oss närmare Jesus. Tiden vi lever i är en tid av väldigt mycket förvirring. Det är mycket som rör sig; inte bara i världen, men också i kristenheten. Det finns så många läror som kan leda människor fel. Jag upplever som aldrig förr att det är en tid då vi behöver avskilja oss för Herren. Gud behöver ett folk, han behöver människor som är avskilda för hans räkning.

Det står i Petrus första brev:

- I åter ären "ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk", för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr 2:9).

Det är en avsikt med att vi är ett heligt folk. Vi ska förkunna Herrens härliga gärningar. Att vi är heliga betyder att vi är avskilda för hans räkning. En människa som är avskild för Herrens räkning kan Gud använda för sitt syfte. Vi ska förkunna Herrens väldiga gärningar – han som har kallat oss från mörkret till sitt underbara ljus.

Det finns en händelse i Gamla testamentet, som kan ge mycken lärdom till oss som lever nu. Det var under tiden då Her-

rens Ord var sällsynt, och profetsyner inte var vanliga och Gud hade inte många han kunde använda. Det är omskrivet i första Samuelsbokens första kapitel och några kapitel framåt. Där finns en berättelse om hur Samuel kom till världen. Det handlar om Elkana som hade två hustrur, den ena hette Peninna och den andra hette Hanna. Peninna hade barn, men Hanna var barnlös. Elkana brukade bege sig till Silo, där han en gång om året bad och offrade till Herren. Där var Eli präst, och hans söner Hofni och Pinehas var också präster och tjänade där.

Det står om Peninna som hade barn att hon var "medtävlarska" till Hanna. Det var tydligen en tävlan mellan den som hade barn och den som inte hade barn. Peninna retade Hanna för att hon inte hade några barn. Det var ju en fruktansvärd situation för Hanna.

Jag tycker den situationen liknar vår tid, där man i församlingarna är upptagna med hur mycket folk det kommer på mötena. Hur många medlemmar man har i församlingarna. Hur många blir frälsta hos er? Hur är det här eller där? På något vis jämför man olika sammanhang. Hur mycket folk samlas det? Det verkar gå ut på att det ska vara så mycket folk som möjligt. Att så många som möjligt ska vittna om att de blivit frälsta. Men

här handlar det inte om det. Hanna blev väldigt bedrövad. Hon sörjde över bristen på barn. Men jag tror att Hanna också upplevt något mer. Hon måste ha sett hur tillståndet var i Silo. Hon hade upplevt att här fattades det något av trohet mot Herren på denna plats. Vi kan läsa om att det faktiskt var väldigt dåligt ställt med prästerna som fungerade i det här sammanhanget. Hennes nöd över att hon var barnlös blev på något sätt också en nöd över den andliga situationen. Hon bad djupt, allvarligt och innerligt till Herren om att få en manlig avkomling. Hon bad till Gud om att:

- icke förgäta din tjänarinna, utan giva din tjänarinna en manlig avkomling, så vill jag giva denne åt HERREN för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud (1 Sam 1:11).

Det handlade om ett nasirat hon ville inviga sin son till. I Gamla testamentet talas om att man kan bli nasir, och det handlar då om att avskilja sig på ett särskilt sätt för Herren. Innan Hanna fått visshet om något bönesvar, så bad hon om att ifall hon får en son, så ska denne bli en nasir, avskild för Herrens räkning. Hon blev först missförstådd, men prästen Eli förstod så småningom att hon inte var drucken, och sa till henne att hon skulle få vad hon hade bett om.

- för Herrens skull

Därefter fick Hanna denne son. Han fick heta Samuel, för det var ett bönesvar, vilket namnet betyder. Gud hade hört hennes böner. Då bestämde hon sig för att vänta med att gå upp till Silo igen tills den dag var inne då hon kunde lämna Samuel i Silo. Elkana var med på noterna, och sa till Hanna att hon fick göra vad hon fann för gott; stanna hemma tills hon avvant honom. På den tiden ammade man länge, men Samuel var bara en liten pojke då hon gick upp till Silo med honom. Vi läser:

- Men sedan hon hade avvant honom, tog hon honom med sig ditupp, jämte tre tjurar, en efa mjöl och en vinlägel; så förde hon honom in i HERRENS hus i Silo. Men gossen var ännu helt ung (1 Sam 1:24).

Märk just de här orden: så förde hon honom in i HERRENS hus. Hanna berättade för prästen Eli att det här var bönesvaret jag fick när jag var här för några år sedan och bad om honom. Och så läser vi:

- Därför vill ock jag nu giva honom tillbaka åt HERREN; så länge han lever, skall han vara given åt HERREN. Och de tillbådo där HERREN (1 Sam 1:28).

Inorska översättningen står det, ”det var för Herrens skull jag bad om honom”. Det var alltså inte bara för hennes egen skull, hennes barnlöshets skull. Det fanns också en nöd som hade kommit över henne för situationen i Guds hus. Men hon förde honom in i Guds hus. Trots situationen som var där, förde hon honom in i Guds hus. Sedan prisade hon och lovsjöng Herren. Hon var glad och lycklig över att denna hennes önskan kunde uppfyllas.

I andra kapitlet läser vi om hur situationen var med Elis söner. De var faktiskt onda män. De ville inte veta av Herren, och ändå var de i Guds hus och tjänade som präster. Men de tänkte bara på sig själva, och brydde sig inte om de regler och ordningar som skulle vara när man

offrade, utan de tog för sig och levde ett ogudaktigt liv mitt i Herrens hus. Det står:

- Och de unga männens synd var så mycket större inför HERREN som folket därigenom lärde sig att förakta HERRENS offer (1 Sam 2:17).

Sedan läser vi:

- Men Samuel gjorde tjänst inför HERRENS ansikte, och var redan såsom gosse iklädd linne-efod (1 Sam 2:18).

En efod var en prästklädnad, som prästerna skulle ha då de tjänade Herren. Det fanns också en lite enklare dräkt, och det var linne-efoden, som även andra än prästerna kunde ha. Prästens kläder var mer komplicerad med olika färger

osv. Men denna linne-efod var ändå ett tecken på att Samuel tjänade Herren. Jag har tänkt på den här situationen ganska mycket. Samuel var i Herrens tjänst, men vem hade avskilt honom? Det var inte han själv, utan hans mamma hade avskilt honom för Herrens räkning. Det står att hon förde honom in i Herrens hus, och så var han kvar där.

Ibland har jag funderat över vad Samuel tänkte själv då han var där. Tänkte han kanske på sina halvsyskon? Peninnas barn var inte i Herrens hus. Peninna hade inte sett till att föra in dem eller avskilja dem för Herrens räkning på något sätt,

Hennes nöd över att hon var barnlös blev på något sätt också en nöd över den andliga situationen. Hon bad djupt, allvarligt och innerligt till Herren.

men de var halvsyskon till Samuel. Han måste ha funderat över det. Varför får inte jag vara hemma hos mamma och pappa som de? Vad är det för särskilt med mig? Han måste ha funderat över det då han växte upp. Och i Herrens hus där Hofni och Pinehas tjänade som präster kunde han ha tagit intryck av dem. Men uppenbarligen gjorde han inte det. Han hade fått med sig något av sin mors nitälskan, tror jag. Det står ingenting om det, men på något sätt måste han ha beslutat sig för att avskilja sig för Herrens räkning. Jag har också tänkt på Eli som ju var präst och gammal och säkert hade nitälskan för Guds hus. Han hade ju fört in sina söner i Guds hus. De var där som präster. Men hur gick det för dem? Det var något i Eli som gjorde att han var kraftlös. Han hade inte haft förmåga att förmedla nitälskan för Herrens hus till sina söner. De levde där och fördärvade i Herrens hus, fastän de var där. De var inte avskilda för Herren i sina hjärtan. De var avskilda för Herren bara till det yttre.

Allt det här kan vi tänka på och lära av. Det handlar också om en generationsväxling. Eli hade säkert varit trogen och tjänat på sitt vis, men han hade blivit gammal och lomhörd; också lomhörd för Herrens tilltal. Han visste, men hade inte kraft att rätta till det som var på tok i Herrens hus. Han sa det, men han sa det på ett så lamt sätt, så hans söner lyssnade inte. De tog inte varning, de tog inte till sig de förmaningar fadern ville ge sina söner. Men så var det inte med Samuel. Vi läser:

- Gossen Samuel däremot växte till i ålder och välbehag både för HERREN och för människor (1 Sam 2:26).

I tredje kapitlet läser vi om hur Herren uppenbarade sig för Samuel. Vi känner till historien om hur Herren ropar till Samuel. Tänk, i den här situationen hade Gud bara Samuel! Han hade inte Eli, för Eli hade blivit lomhörd, och hade slutat höra Guds röst. Men det står också att Guds lampa hade ännu inte slocknat. Gud kallar på Samuel, och så får han ett budskap. Där var Eli till hjälp; han säger åt Samuel att om du ytterligare hör, så är det Herren som ropar på dig. Då ska du säga: Tala Herre, din tjänare hör! Så Eli förstod vad det handlade om. Han visste att nu ville Gud tala genom Samuel. Eli satte säkert värde på Samuel, fastän han själv inte kunde vara till nytta för Herren. Vi läser också att Samuel inte hade lärt sig känna igen Herrens röst:

- Samuel hade nämligen ännu icke lärt att

Tänk att Gud vill använda er som är unga idag! Han vill ta hand om er, och göra er lyhörda för Herrens ord.

känna igen HERREN, och ännu hade icke något HERRENS ord blivit uppenbarat för honom (1 Sam 3:7).

Så fastän Samuel var avskild för Herren och var i Herrens hus, hade han ännu inte lärt känna Herrens röst. Det var väldigt viktigt att han lärde känna Herrens röst.

Ni ungdomar har kanske föräldrar som har fört er in i Herrens hus. Ni har på ett naturligt sätt fått växa upp och leva i församlingen, som Samuel fick. Han var avskild för Herren av sin mamma. Nu måste ni som är unga, själva se till att ni får en personlig relation med Herren Jesus Kristus, så att ni lär känna igen Herrens röst, då han vill tala. Tänk att Gud vill använda er som är unga idag! Han vill ta hand om er, och göra så att ni blir lyhörda för Herrens ord. Det är så viktigt i våra dagar, då det finns så mycket förvirring. Många är som Peninnas barn, som inte blir införda i Herrens hus. Fastän de blir frälsta, blir de aldrig insatta så att de får någon relation med en församling. Det kan kallas församlingar de miljöer de är i, men det är inte att komma in i Herrens hus. Andra kommer in i Herrens hus, men de lever som Hofni och Pinehas, så de aldrig skaffar sig en egen relation till

Herren Jesus Kristus i församlingen. Man bara är där, och tror att i och med det så är det bra. Man är inte så noga med förordningar och Herrens Ord; man säger: Gud är så nåderik. Han bryr sig inte! Men han gör det. Allt hans ord är givet oss, för att vi ska kunna komma rätt.

Så kom Herrens ord till Samuel. Och det ord han fick, var verkligen ett allvarligt och skarpt ord, även till Eli. Det var säkert en frestelse för honom att förtiga vad Herren faktiskt sa. Det var så skarpt, så han gruvade sig för att säga det. Men Samuel var trogen och förteg inte någonting. Han talade om allt vad Herren hade sagt till Eli. Vi läser:

- Då omtalade Samuel för honom alltsammans och dolde intet för honom. Och han sade: "Han är HERREN; han göre vad honom tackes" (1 Sam 3:18).

Eli erkände att Gud är Gud. Det han gör är rätt. Behöver han göra det här, så är det rätt. Det erkände Eli.

Och så står det:

- Men Samuel växte upp, och HERREN var med honom och lät intet av allt vad han hade talat falla till jorden (1 Sam 3:19).

Ingenting av det han förmedlade från Herren var meningslöst.

- Och hela Israel, från Dan ända till Beer-Seba, förstod att Samuel var betrodd att vara HERRENS profet (1 Sam 3:20).

Ganska snabbt började folk förstå att det

här är en som är betrodd med att vara Herrens profet. Tänk, att bli betrodd att bära fram ett budskap från Herren! Vilken uppgift! Det är stort.

- Och HERREN fortfor att låta se sig i Silo; ty HERREN uppenbarade sig för Samuel i Silo genom HERRENS ord. Och Samuels ord kom till hela Israel (1 Sam 3:21; 4:1).

Efter att Herren har talat kommer den stora striden vi läser om i fjärde kapitlet. Striden mot Filistéerna. Då blir Hofni och Pineas plötsligt väldigt angelägna om att få Gud med på sin sida. Förut frågade de inte efter Herren. Hela Israel var angelägna om att få med Herren i striden. Då kommer de och bär dit arken. De tänkte att de hade ju arken; den var platsen där Herren uppenbarade sig. Har vi bara arken med, så kommer vi att vinna seger! De jublade och trodde att de hade seger, då arken var där. Det var bara det, att de hade missat en väldigt allvarlig sak här. Man kan inte ha arken med sig, om man inte själv har ett personligt förhållande till uppenbarelsen; till Herren Jesus själv. Det hjälpte inte att de bar med sig arken; den var inte något som kunde vara frikopplat från dem själva. De måste själva vara angelägna om Herren och Herrens uppenbarelse i sina egna liv. ■

Maranata - mitt öde

Fortsättning från sidan 7

rivas ned, men vi får verkligen se till att denna nitälskan inte har en köttslig drivkraft så att det finns någon revansch- eller hämndlystnad, skadeglädje eller överlägsenhet, utan då detta röjningsverk ska utföras måste människorna mitt i allt känna herdens röst så att uppbrottet inte är en panikhandling, utan ett målmedvetet beslut, för att man fått syn på något bättre som man vill sträva fram emot.

- Många har satsat sitt liv för att nå människorna med frälsningens och omvändelsens budskap, och det får vi

verkligen vara tacksamma för. Vi får skörda där andra har sått. De flesta kristna idag lider av ett bristande immunförsvar, därför att de haft alldeles för intima kontakter med fenomen och maktcentra som har besmittat dem. Det vet de egentligen inte själva om, man ser det på vanmakten. Och man hör det på

deras resignation och apati.

Kyrkorna sätter in vissa stödåtgärder för att aktualisera och få människor att uppmärksamma den kristna verksamheten; reklammetoder osv. Det här är bara fyrverkerier som vittnar om att hela utbudet har sin upprinnelse i något sjukt. Det kan inte fortplanta liv, därför att det är kraftlöst. Det beror naturligtvis på att människorna inte kan skilja på höger och vänster. Och hur skulle de kunna göra det, om de inte läser bibeln.

Om man inte har bibelstudium, inte har bönemöten och inte samtal om dessa angelägenheter, utan behandlar det rent kommersiellt och företagsmässigt - där ligger själva problemet.

- Vi måste gå tillbaka till källorna och se hur det egentligen förhöll sig och vad man kan ha rätt att förvänta sig ska ske i denna tid. Det är så enkelt. Det behövs inte apparater. Det behövs inte talanger, men det behövs himmelska gåvor och ämbeten som kan fylla människor och leda dem in i den maktställning som Jesu Kristi församling är kallad att leva i. ■

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!

Sthlm-
Arlanda
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Missionshotellet!

Budget 435:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd: 12 & 18 Bibelstudium
Torsd: 18 Bönemöte
Lörd: 18 Sång och vittnesbörd
Sönd: 11 Förkunnelse
15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på
hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se
08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

MIDNATTSROPET

Sprides fritt
6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Korsfäst – som en rövare

Text: Berno Vidén

Jesus var helt igenom ren och oskyldig, men dömd till döden genom falska anklagelser. Men han försvarade sig inte och gjorde inga försök att rentvå sitt namn, utan lät sig förödmjukas och tog på sig bördor som inte tillhörde honom. På Golgata hängde han på sitt kors med en tjuv på både sin vänstra och på sin högra sida. De hade stulit pengar, utfört våldsdåd och förtjänade att straffas: "Vår dom är rättvis, vi får vad vi förtjänar för det vi gjort. Men han (Jesus) har inte gjort något ont." Han var en av de tre på Golgata, och under hela sin tjänst kan vi läsa om hur han tog människors plågor.

Han lyfte av skammen från en kvinna som hade haft fem män. Jesus talade med henne om det levande vattnet och gav henne ett nytt liv.

Han befriade en spetälsk från hans sjukdom. Mannen sa till Jesus: "Herre, om du vill, så kan du göra mig ren." Då räckte Jesus ut handen, rörde vid honom och sade: "Jag vill. Bli ren!"

Tio spetälska som var utstötta ur samhället mötte Jesus. Han tog också deras sjukdom.

Jesus tog de lamas handikapp och befriade stumma och blindade genom att ta deras sjukdomar.

Inga av dessa plågor tillhörde Jesus, men han tog dem och bar dem. Profeten Jesaja förutsade redan 700 år innan Jesus blev människa att "det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, slagen av Gud och pinad".

Då Jesus där bland rövare blev avrättad tog han makten över döden själv, vilken är människans ultimata fiende. Han steg ned i dödsriket, tog fångar och befriade, och han tog också nycklarna till döden och dödsriket. Han utlöste den största och mest omfattande befrielseaktionen efter att ha blivit begravd.

På tredje dagen berövades döden sin makt genom att Jesus uppstod från de döda och i triumf tågade han ut ur dödsriket: "Han steg upp i höjden, han tog fångar och gav människorna gåvor."

Vad är det som gör att en ung människa väljer att avsluta sitt eget liv? Den psykiska ohälsan får alltmer grepp om den unga generationen, och inte ens det många strävar efter av framgång och berömmelse inom musik, konst, film etc. förmår att befria från mörka oregerliga tankar. Allt fler och fler är de unga som mår oerhört dåligt av samhällets och samtidens krav och press på prestation och resultat. Jesus sa sanningsenligt: "vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men mister sig själv eller går förlorad?" Han erbjöd sin hjälp: "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är mildt och min börda är lätt."

Vill du ge Jesus rätt att ta hand om ditt liv? Han vill befria dig från syndens plågor och konsekvenser. Han vill ta ifrån dig din sorg, skepsis, smärta och fruktan, men framförallt vill han befria dig från synden som skiljer människan från Gud.

Allt elände och alla plågor tog Jesus hand om, bar det i sin kropp upp på korsets trä, trots att inget av detta tillhörde honom. "Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade."

Säg ja till Jesus och i utbyte får du möta Guds kärlek i ditt liv. ■